

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 25 września 2024 r.,
w sprawie P. K. i P. R.
skazanych z art. 279 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanych
od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze
z dnia 20 marca 2024 r., sygn. akt VI Ka 78/24,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Bolesławcu
z dnia 17 listopada 2023 r., sygn. akt II K 1135/22,

postanowił:

1. **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
2. **kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne obciążyć skazanych w częściach na nich przypadających.**

[PGW]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Bolesławcu wyrokiem z dnia 17 listopada 2023 r., w sprawie o sygn. akt II K 1135/22:

I. uznał oskarżonego P.K. winnym tego, że w dniu 1 czerwca 2022 r. na terenie parkingu w miejscowości O. pow. b. działając wspólnie i w porozumieniu z P.R. i inną nieustaloną osobą po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń poprzez wybicie przedniej szyby od strony kierowcy dokonali

kradzieży z włamaniem pojazdu typu chłodnia marki I. o nr rej. (...) wartości 213.117 zł na szkodę firmy E. Sp. z o.o. z/s w Ś. oraz P. sp. z o.o. z/s w R. wraz z przewożonym ładunkiem w postaci prekursorów do farmaceutyków o nazwie T. o wartości 192.000 euro oraz przedmiotami znajdującymi się we wnętrzu pojazdu w postaci: dowodu rejestracyjnego nr (...), potwierdzenia zawarcia umowy ubezpieczenia, dokonując usunięcia tych dokumentów oraz telefonu komórkowego marki O. o wartości 250 zł na szkodę firmy E. Sp. z o.o. z/s w Ś., a także nawigacji marki T. o wartości 2000 zł, lodówki przenośnej koloru szarego Y. o wartości 1000 zł, przetwornicy z 12V na 230V S. o wartości 600 zł, Tableta marki B. 10 cali koloru czarnego wraz z ładowarką o wartości 900 zł na szkodę A.B. powodując łącznie stratę w kwocie 192 000 euro oraz 217 867 zł, to jest winnym popełnienia czynu, stanowiącego przestępstwo z art. art. 279 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu P.K. karę grzywny w ilości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 200 (dwieście) złotych,

III. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu P.K. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 3 czerwca 2022 r. godz. 15:00 do dnia 28 czerwca 2022 r. godz. 15:55 z zaokrągleniem w górę do pełnego dnia, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

IV. uznał oskarżonego P.R. winnym tego, że w dniu 1 czerwca 2022 r. na terenie parkingu w miejscowości O. pow. B. działając wspólnie i w porozumieniu z P.K. i inną nieustaloną osobą po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń poprzez wybite przedniej szyby od strony kierowcy dokonali kradzieży z włamaniem pojazdu typu chłodnia marki I. o nr rej. [...] o wartości 213.117 zł na szkodę firmy E. Sp. z o.o. z/s w Ś. oraz P. sp. z o.o. z/s w R. wraz z przewożonym ładunkiem w postaci prekursorów do farmaceutyków o nazwie T. o wartości 192.000 euro oraz przedmiotami znajdującymi się we wnętrzu pojazdu w postaci: dowodu rejestracyjnego nr [...] potwierdzenia zawarcia umowy ubezpieczenia, dokonując

usunięcia tych dokumentów oraz telefonu komórkowego marki O. o wartości 250 zł na szkodę firmy E. Sp. z o.o. z/s w Ś., a także nawigacji marki T. o wartości 2000 zł, lodówki przenośnej koloru szarego Y. o wartości 1000 zł, przetwornicy z 12V na 230V S. 4KW o wartości 600 zł, Tableta marki B. 10 cali koloru czarnego wraz z ładowarką o wartości 900 zł na szkodę A.B. powodując łącznie stratę w kwocie 192 000 euro oraz 217 867 zł, to jest winnym popełnienia czynu, stanowiącego przestępstwo z art. art. 279 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

V. na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu P.R. karę grzywny w ilości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 200 (dwieście) złotych,

VI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu P.R. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 3 czerwca 2022 r. godz. 15:00 do dnia 28 czerwca 2022 r. godz. 15:55 z zaokrągleniem w górę do pełnego dnia, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

VII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonych P.K. i P. R. obowiązek naprawienia szkody zobowiązując ich do zapłaty na rzecz solidarnie na rzecz pokrzywdzonego P. S.A. z siedzibą w W. kwoty 148.971,84 zł (sto czterdzieści osiem tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt jeden złotych, 84/100 złotych),

VIII. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił oskarżonemu P.R. dowód rzeczowy w postaci spodni dresowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr [...] pod poz. 1, na karcie 495 akt,

IX. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonych P.K. i P. R. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe stosownie do ich udziału w sprawie, zaś na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył oskarżonemu P.K. opłatę w wysokości 400 zł (czterysta złotych) oraz na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 23 czerwca

1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył oskarżonemu P.R. opłatę w wysokości 300 zł (trzystu złotych).

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca skazanych P.K. i P. R..

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 20 marca 2024 r., w sprawie o sygn. akt VI Ka 78/24, po rozpoznaniu wniesionej apelacji, zaskarżony wyrok zmienił wobec oskarżonych P.K. i P.R. w ten sposób, że:

I. w opisach czynów z pkt. 1 i IV części dyspozytywnej przyjął, że wartość skradzionego pojazdu marki I. nr rej. R(...) wynosiła 189.508,16 złotych, wyeliminował ustalenie, że oskarżeni dokonali kradzieży dowodu rejestracyjnego nr [...] i potwierdzenia zawarcia umowy ubezpieczenia oraz przyjmuje, że ogólna wartość skradzionego mienia na szkodę pokrzywdzonych wynosiła 192.000 euro i 194.258,16 złotych; w pkt. II i V części dyspozytywnej obniżył orzeczone wobec każdego z oskarżonych kary grzywny do 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 200 (dwustu) złotych.

Sąd odwoławczy w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy oraz orzekł o kosztach sądowych.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł obrońca skazanych P.K. i P.R., zarzucając rażące naruszenia prawa materialnego i procesowego, które miały wpływ na treść wyroku, a konkretnie:

1. obrazę art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., to jest podniósł wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, albowiem Sąd Rejonowy w Bolesławcu orzekający w sprawie II K 1135/22 był nienależycie obsadzony;
2. obrazę art. 45 ust 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz.U. z 1993 r., Nr 61, poz. 284, dalej EKPCz) poprzez naruszenie w postępowaniu sądowym prawa skazanych do rozpatrzenia ich sprawy przez niezawisły i bezstronny sąd ustanowiony ustawą przy rozstrzyganiu o zasadności oskarżenia w wytoczonej przeciwko nim sprawie karnej;
3. obrazę przepisów art. 279 § 1 k.k., która polegała na zastosowaniu tego przepisu i uznaniu obu skazanych za winnych popełnienia tego fragmentu zarzuconego im działania, które miało polegać na zaborze w celu przywłaszczenia rzeczy w postaci prekursorów do produkcji farmaceutyków o wartości 192.000,00

Euro, stanowiących ładunek pojazdu, którego zaboru w celu przywłaszczenia się dopuścili, a także rzeczy znajdujących się w pojeździe w postaci ruchomości stanowiących własność kierowcy skradzionego pojazdu; podczas gdy zebrany materiał dowodowy w zakresie fragmentu tego czynu nie pozwala na obronienie tezy oskarżenia o tym, iż skazani posiadali co do tego fragmentu swego zachowania wymagany normą art. 279 § 1 k.k. - zamiar bezpośredni kierunkowy - *dolus directus coloratus*, czyli zamiar o szczególnym zabarwieniu, a dla popełnienia czynu kradzieży nie wystarcza, aby sprawca tylko godził się na możliwość jego popełnienia, albowiem w takim wypadku całość znamion strony podmiotowej nie jest objęta jego wolą, a tym samym nie można przypisać mu takiego przestępstwa;

4. obrazę przepisów art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., polegającą na dokonaniu dowolnej i wybiórczej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu, z naruszeniem wskazań wiedzy, reguł logiki i doświadczenia życiowego, w tym: wyjaśnień obu skazanych w zakresie w jakim sąd na ich podstawie oraz na podstawie doświadczenia życiowego ustalił, że skoro skazani prowadzą działalność transportową i są mechanikami, to musieli wiedzieć, że *primo* pojazd przewozi ładunek, *secundo* ładunek ten jest określonego i znanego im rodzaju, gatunku, co w konsekwencji doprowadziło do niedopuszczalnego skazania za cały zarzucany im przez oskarżyciela czyn, albowiem sąd *ad quem* uznał, że mimo, iż nie ujawniono dowodów wskazujących na to, że mieli oni świadomość co jest ładunkiem przewożonym przez pojazd, który zabrali, to nie przesądza o tym, iż nie można im przypisać kradzieży tego właśnie mienia, co z kolei w pełni uzasadnia podnoszoną obrazę przepisów procedury.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Jeleniej Górze do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację obrońcy skazanych prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanych jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeśli mogło mieć ono istotny wpływ na treść orzeczenia. Jednocześnie pamiętać należy o treści art. 519 k.p.k., który stanowi, że kasację można wnieść od prawomocnego orzeczenia sądu odwoławczego kończącego postępowanie, czyli wszelkie sformułowane w niej zarzuty powinny odnosić się wyłącznie do tego właśnie orzeczenia. Kasacja opierająca się na innych niż wskazane wyżej podstawach oraz odnosząca się do orzeczenia pierwszoinstancyjnego nie może być zatem skuteczna. Jak wynika z utrwalonego w tym zakresie orzecznictwa Sądu Najwyższego, postępowanie kasacyjne nie służy kontroli wyroku sądu I instancji pod kątem przeprowadzonej oceny dowodów i przyjętych ustaleń faktycznych, zwłaszcza w sytuacji, gdy z tej roli w sposób nie budzący zastrzeżeń wywiązał się sąd apelacyjny. Oczekiwanie na etapie postępowania kasacyjnego tego rodzaju kontroli stawiałoby Sąd Najwyższy w roli sądu niejako „trzeciej instancji”, co byłoby przecież sprzeczne z celem i nadzwyczajnym charakterem skargi kasacyjnej (zob. postanowienie SN z dnia 18 listopada 2021 r., IV KK 532/21).

Za całkowicie bezzasadny uznać należy zarzut bezwzględnej przyczyny odwoławczej, wynikającej, zdaniem skarżącego, z nienależytej obsady sądu, a także wiążący się z nim zarzut z pkt 2 kasacji, dotyczący obrazy art. 45 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności.

Analiza akt przedmiotowej sprawy wskazuje jednoznacznie, że skarżący podnosi wystąpienie w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., z uwagi na fakt wydania orzeczenia przez sędziego, który został powołany na urząd sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 2017 r.

W doktrynie i w orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że uchybienia wymienione w art. 439 § 1 k.p.k. zachodzą tylko wtedy, gdy zaistniały w rzeczywistości, a nie pozornie, zaś przepisy regulujące bezwzględne przyczyny odwoławcze muszą być interpretowane ściśle. Przyczyna odwoławcza z art. 439 §

1 pkt 2 k.p.k., określana mianem „nienależytej obsady sądu”, tradycyjnie wiązana była i nadal być musi wyłącznie z rozpoznaniem sprawy w składzie odbiegającym liczbowo lub strukturalnie (jakościowo) od składu przewidzianego dla rozpoznania danej kategorii spraw w sądzie określonego szczebla lub w danym postępowaniu. Konsekwentnie, spod zakresu zastosowania tej regulacji, wyłączano także przypadki stanowiące jedynie naruszenia natury organizacyjno-porządkowej (zob. m. in. J. Matras (w:) Kodeks postępowania karnego, pod red. K. Dudki, WKP 2018, komentarz do art. 439, teza 9). Uchybienia związane z zasiadaniem w składzie orzekającym osoby, co do której zachodziły podstawy wyłączenia, o których mowa w art. 41 § 1 k.p.k., konsekwentnie traktowane są jako względne przyczyny odwoławcze. Uchybieniem mieszczącym się w treści art. 439 § 1 k.p.k. jest taka więc tylko sytuacja, gdy w rozpoznaniu sprawy bierze udział sędzia podlegający wyłączeniu na podstawie art. 40 k.p.k. (zob. m. in. R. A. Stefański, Wyłączenie sędziego z mocy orzeczenia sądu, Przegląd Sądowy 2007, z. 6, s. 119; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2015 r., V KK 2/15, LEX nr 1645250; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2018 r., V KZ 15/18, LEX nr 2473817). Dostrzec przy tym trzeba, że art. 439 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, z uwagi na fakt, że zaistnienie jednej z taksatywnie wymienionych w nim przyczyn obliguje sąd do orzekania poza granicami zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz niezależnie od wpływu uchybienia na treść wyroku. Rodzi zatem konsekwencje często wykraczające poza oczekiwania stron postępowania występujących z żądaniem przeprowadzenia kontroli odwoławczej. Nie budzi więc wątpliwości, że zgodnie z zasadą *exceptiones non sunt extendendae* przepis ten nie może być interpretowany rozszerzająco. Dotyczy to nie tylko wzbogacania za pomocą wykładni samego katalogu z art. 439 § 1 k.p.k., lecz także dokonywania rozszerzającej interpretacji konkretnych przyczyn odwoławczych (zob. postanowienie SN z dnia 12 lipca 2022 r., III KK 222/22).

Powyższych ustaleń nie może zmienić treść uchwały trzech połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I-4110-1/20, która na skutek wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2020 r., sygn. akt U 2/20, przestała obowiązywać.

Dodatkowo trzeba podkreślić, że w dniu 15 lipca 2022 r. weszły w życie przepisy art. 42a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz art. 29 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, w których dopuszczono możliwość badania spełnienia przez sędziego wymogów niezawisłości i bezstronności z uwzględnieniem okoliczności towarzyszących jego powołaniu i jego postępowania po powołaniu, jeżeli w okolicznościach danej sprawy może to doprowadzić do naruszenia standardu niezawisłości lub bezstronności, mającego wpływ na wynik sprawy z uwzględnieniem okoliczności dotyczących uprawnionego oraz charakteru sprawy. Jednocześnie w ustawach tych wskazano, że *okoliczności towarzyszące powołaniu sędziego nie mogą stanowić wyłącznej podstawy do podważenia orzeczenia wydanego z udziałem tego sędziego lub kwestionowania jego niezawisłości i bezstronności.*

W aktualnym stanie prawnym, wszelkie wątpliwości co do bezstronności i niezawisłości sędziego sądu powszechnego, mające charakter systemowy lub indywidualny, mogą zostać zweryfikowane jedynie w trybie procedury przewidzianej w ustawie Prawo o ustroju sądów powszechnych, która to procedura w sprawie karnej może zostać zainicjowana wyłącznie przez strony (art. 42a § 3 p.u.s.p. w zw. z art. 42a § 6 pkt 6 p.u.s.p.). Procedura ta (podobnie jak tryb z art. 29 § 5 ustawy o Sądzie Najwyższym) służy sądowej kontroli niezawisłości i bezstronności sędziego, który ma brać udział w rozpoznawaniu konkretnej sprawy i w sposób szczególny reguluje badanie kwestii niezawisłości i bezstronności sędziego w kontekście okoliczności towarzyszących jego powołaniu oraz jego postępowania po powołaniu. Przywołane przepisy ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych wyłączają zatem możliwość badania w innym trybie przesłanek z art. 42a § 3 p.u.s.p., dotyczących badania spełnienia przez sędziego wymogów niezawisłości i bezstronności. Trzeba też zauważyć, że procedura ta ma szczególny charakter gwarancyjny także dla sędziego, albowiem w razie uwzględnienia wniosku strony, odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręcza się również sędziemu, którego wniosek dotyczy. Sędzia może w terminie 3 dni złożyć wniosek o ponowne rozpoznanie do Sądu Najwyższego, który w składzie pięciu sędziów utrzymuje w mocy postanowienie o wyłączeniu sędziego albo uchyla postanowienie o wyłączeniu sędziego i oddala wniosek (art. 42a § 13 p.u.s.p.).

Badanie przez Sąd Najwyższy lub sąd odwoławczy niezawisłości sędziego pod kątem zaistnienia nienależytej obsady sądu, w trybie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., wprowadza zatem nieznaną ustawie procedurę o charakterze inkwizycyjnym oraz stanowi oczywiste i rażące naruszenie art. 42a § 3 - § 14 p.u.s.p. i art. 7 w zw. z art. 87 Konstytucji RP, skutkujące jednocześnie pozbawieniem testowanego sędziego prawa do właściwego rzeczowo i miejscowo sądu ustanowionego ustawą oraz pozbawieniem prawa do skutecznego środka odwoławczego, a nadto pozbawieniem prawa oskarżonego do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie – co stanowi oczywiste i rażące naruszenie art. 45 ust. 1 i art. 78 Konstytucji RP oraz art. 6 ust. 1 i art. 13 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (zob. postanowienie SN z dnia 7 sierpnia 2024 r., I KZ 34/24).

Zatem powołanie na urząd sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw nie stanowi bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (zob. postanowienie SN z dnia 18 lipca 2024 r., V KO 38/24).

Pozostałe zarzuty kasacyjne stanowią de facto powielenie zarzutów apelacyjnych, do których w sposób pełny, rzetelny i spełniający ustawowe wymogi odniósł się sąd odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. W treści zarzutu z pkt 3, pod pozorem obrazy art. 279 § 1 k.k., skarżący w istocie kwestionuje przypisany obu skazanym zamiar popełnienia przestępstwa, a tym samym poczynione w sprawie w tym zakresie ustalenia faktyczne. Podkreślić należy, że ustalenia dotyczące strony podmiotowej czynu zabronionego, w tym przyjęcie zamiaru czy też jego postaci, należą do sfery ustaleń faktycznych, które z mocy art. 523 § 1 k.p.k. nie mogą być przedmiotem zarzutu kasacyjnego. Na etapie postępowania kasacyjnego, zadaniem sądu jest sprawdzenie, czy dokonując ustaleń faktycznych, sądy orzekające w obu instancjach, nie dopuściły się rażącego naruszenia reguł postępowania, co mogłoby mieć wpływ na ustalenia faktyczne, a w konsekwencji więc i na treść wyroku. Kontroli podlegają zatem nie same ustalenia faktyczne, lecz sposób ich dokonania (zob. postanowienie SN z dnia 24 stycznia 2023 r., II KK 598/22). Sąd Najwyższy dokonuje jedynie oceny orzeczenia sądu odwoławczego, co do zasady przez pryzmat zarzutów kasacji. Zauważyć

należy także, że zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. może być podnoszony w nadzwyczajnym środku zaskarżenia jakim jest kasacja tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy czynił samodzielne ustalenia faktyczne (zob. postanowienie SN z dnia 24 stycznia 2023 r., III KK 634/22), co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca.

Reasumując, analiza zarzutów kasacyjnych, prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż skarżący formułując w ten sposób kasację, będącą nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, środek ten potraktował jako kolejny instancyjny środek odwoławczy, co jest niedopuszczalne. Kasacja nie służy bowiem do ponawiania kontroli instancyjnej już dokonanej przez sąd odwoławczy, stąd też postępowanie kasacyjne nie może być traktowane jako trzecia instancja (zob. postanowienie SN z dnia 9 stycznia 2019 r., IV KK 694/18; postanowienie SN z dnia 11 października 2022 r., V KK 332/22).

Wszystkie podniesione w omawianej kasacji zarzuty były zatem oczywiście bezzasadne, co pozwoliło na oddalenie wniesionego środka na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu. O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono zgodnie z treścią art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., obciążając kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego skazanych, w częściach na nich przypadających.

SSN Anna Dziergawka

WB

[ms]

